DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

28. april 1994 *

I de forenede sager C-433/92 og C-434/92,

angående anmodninger, som Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager,

Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (BALM)

mod

Otto Frick GmbH & Co. KG og

Vinzenz Murr GmbH,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/68 af 25. juli 1968 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til den private oplagring inden for oksekødssektoren (EFT 1968 II, s. 349), af artikel 4, stk. 4 og 5, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2471/77 af 8. november 1977 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af hele og halve kroppe og såkaldte quartiers compensés inden for oksekødssektoren (EFT L 286, s. 20) og af artikel 4, stk. 2 og 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1405/78 af 22. juni 1978 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af forfjerdinger af oksekød (EFT L 170, s. 20),

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D. A. O. Edward (refererende dommer), og dommerne R. Joliet og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Vinzenz Murr GmbH ved advokat Andreas Reiners, München,

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ulrich Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Hans-Jürgen Rabe og advokat Georg M. Berrisch, advokatfirmaet Schön, Nolte, Finkelnburg & Clemm, Bruxelles og Hamburg,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 13. januar 1994 er afgivet mundtlige indlæg af Otto Frick GmbH ved advokat Karl-Chr. Scheel, Flensburg, af Vinzenz Murr GmbH og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 24. februar 1994,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelser af 29. oktober 1992 indgået til Domstolen den 24. december 1992 har Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177

forelagt henholdsvis ét præjudicielt spørgsmål, i sag C-433/92, Frick, og fem præjudicielle spørgsmål, i sag C-434/92, Murr, vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/68 af 25. juli 1968 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til den private oplagring inden for oksekødssektoren (EFT 1968 II, s. 349), af artikel 4, stk. 4 og 5, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2471/77 af 8. november 1977 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af hele og halve kroppe og såkaldte quartiers compensés inden for oksekødssektoren (EFT L 286, s. 20) og af artikel 4, stk. 2 og 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1405/78 af 22. juni 1978 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af forfjerdinger af oksekød (EFT L 170, s. 20).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under to tvister mellem henholdsvis selskabet Otto Frick GmbH & Co. KG (herefter benævnt »Frick«) og selskabet Vinzenz Murr GmbH (herefter benævnt »Murr«) og Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (herefter benævnt »BALM«), som angår BALM's krav over for Frick og Murr om tilbagebetaling af hele den til selskaberne ydede støtte til privat oplagring af oksekød.

3 I henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1071/68 skal en kontrakt om støtte til privat oplagring forpligte lagerindehaveren til:

»a) inden for de fastsatte frister på egen regning og risiko at anbringe på lager og oplagre den aftalte mængde af det pågældende produkt

b) at meddele det kompetente interventionsorgan dag og sted for anbringelsen på lager samt art og vægt af de produkter, der skal oplagres

c) straks at oversende til det kompetente interventionsorgan dokumentation for anbringelsen på lager

...

e) at give det kompetente interventionsorgan mulighed for til enhver tid at kontrollere overholdelsen af forpligtelserne.«

4 Forordningens artikel 5, stk. 1, indeholder følgende bestemmelse: »Støttebeløbet fastsættes pr. vægtenhed og vedrører den ved anbringelsen på lager dokumenterede vægt forud for frysningen.«

5 Artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2471/77 og artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1405/78 bestemmer begge følgende:

»Inden indlagringen kan kontrahenten helt eller delvis udskære eller udbene ... [produkterne], forudsat at alt kødet fra udskærings- eller udbeningsprocessen indlagres.«

6 Artikel 4, stk. 4 og 5, i forordning nr. 2471/77 og artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1405/78 bestemmer, at hvis den indlagrede mængde kød udgør mindre end 85 % af den i kontrakten fastsatte mængde, udbetales støtten ikke. Udgør den indlagrede mængde 85 % eller mere uden dog at nå op på den i kontrakten fastsatte mængde, nedsættes støttebeløbet forholdsmæssigt.

7 På grund af forskellen mellem ikke-udbenet og udbenet kød bestemmes følgende i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2471/77:

»Ved anvendelse af denne forordning svarer 100 kg ... [ikke-udbenet] kød til:

a) 77 kg udbenet kød i tilfælde af udskæring og udbening af hele den mængde, for hvilken kontrakt er indgået, eller i tilfælde af udskæring og udbening af det samme antal for- og bagfjerdinger

b) 70 kg udbenet kød i tilfælde af udskæring og udbening af alle forfjerdinger.«

8 Tilsvarende indeholder artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1405/78 (forfjerdinger) følgende bestemmelse: »Ved anvendelse af denne forordning svarer 100 kg ikke-udbenet kød til 70 kg udbenet kød.«

Baggrunden for sag C-433/92, Frick

9 Frick indgik en kontrakt med BALM om ydelse af støtte til privat oplagring af 30 000 kg oksekød i seks måneder. Selskabet fik udbetalt en støtte på 41 693,50 DM for oplagring af 22 157,4 kg udbenet kød, der repræsenterede 29 571 kg før udbeningen, svarende til en nettomængdesats på 74,93 %. Efter at 3 220,8 kg var blevet udlagret før tiden, krævede BALM, at Frick tilbagebetalte hele den ydede støtte, med den begrundelse, at den oplagrede mængde som følge af den nævnte udlagring ikke længere nåede op på den grænse på 85 % af den kontraktmæssige oplagringsmængde, som efter forordning nr. 1405/78 er en forudsætning for støtten. BALM anførte, at regnede man med en nettomængde på 74,93 %, repræsenterede den før tiden udlagrede mængde på 3 220,8 kg kød 4 298 kg ikke-udbenet kød. Fratrak man denne mængde fra den oprindeligt indlagrede mængde på 29 571 kg, var der indtil afslutningen af den kontraktmæssige periode forskriftsmæssigt oplagret 25 273 kg ikke-udbenet kød, dvs. en mængde, der lå under mindstekravet på 85 % af den mængde på 30 000 kg, der var blevet indgået kontrakt om.

10 Frick bestred, at man kunne anvende den nævnte nettomængdesats, og gjorde gældende, at man kun kunne anvende den faste sats, som er fastlagt i forordning nr. 1405/78. Hvis man lagde den faste sats på 70 % til grund, nåede den fortsat oplagrede mængde kød op over grænsen på 85 %, således at der kun skulle ske en forholdsmæssig nedsættelse af støttebeløbet.

11 Efter en klage til BALM, som selskabet ikke fik medhold i, anlagde Frick sag ved Verwaltungsgericht, der ved dom af 18. juli 1985 annullerede de anfægtede afgørelser. Ved dom af 26. august 1991 blev denne dom, delvis, ophævet af Verwal-

tungsgerichtshof, idet retten alene annullerede de anfægtede afgørelser, for så vidt der herved blev krævet tilbagebetaling af det fulde støttebeløb og ikke kun foretaget en forholdsmæssig nedsættelse heraf.

12 BALM indbragte herefter sagen for Bundesverwaltungsgericht i form af en »revisionsanke« med påstand om, at det blev fastslået, at minimumssatsen på 85 % gælder den faktiske nettomængde, der opnås efter udbening. Bundesverwaltungsgericht er af den opfattelse, at sagens afgørelse beror på, hvilken fortolkning der skal anlægges af artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1405/78, hvorfor retten har udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal der ved fastsættelsen af den mængde, der ifølge den pågældende kontrakt skal være oplagret, jf. artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1405/78 af 22. juni 1978 (EFT L 170, s. 20), for udbenet kød regnes med den faktisk opnåede nettomængde, eller skal den nettomængdesats på 70 %, der er fastlagt i forordningens artikel 4, stk. 2, lægges til grund?«

Baggrunden for sag C-434/92, Murr

13 Murr opnåede en støtte til privat oplagring for 40 tons oksekød på 1 330,90 DM pr. ton, idet oplagringsperioden var seks måneder. Samme dag, som selskabet indgav ansøgningen, gav det BALM's lokale kontor telefonisk meddelelse om, at det straks havde påbegyndt en udbening og udskæring af en del af denne mængde. Murr bekræftede senere, at selskabet efter at have udbenet og udskåret 40 686 kg kød havde indlagret 31 367 kg udbenet kød, svarende til en nettomængdesats på 77,09 %. Efter at være blevet opmærksom på, at 5 175,8 kg udbenet kød var blevet indlagret før indgåelsen af kontrakten, krævede BALM, som fandt, at denne indlagring ikke kunne anses for godkendt, hele støtten tilbagebetalt. Regnede man for den nævnte mængde på 5 175,8 kg med en nettomængdesats på 77,09 %, og fratrak den på dette grundlag beregnede vægtmængde, dvs. 6 713 kg ikke-udbenet kød, fra den oprindelige mængde på 40 686 kg, lå den herefter oplagrede mængde, nemlig 33 973 kg, under den i den pågældende forordning fastlagte grænse på 85 %.

14 Murr var af den opfattelse, at indlagringen af kødet kan påbegyndes før indgåelsen af kontrakten, og at BALM i sagen havde haft mulighed for at kontrollere indlagringen lige så effektivt som efter indgåelsen af kontrakten, idet BALM telefonisk var blevet underrettet om, at Murr agtede at udskære og udbene den pågældende mængde kød samme dag, som ansøgningen om støtte indgik, hvilket BALM ikke havde modsat sig. Endvidere var Murr som Frick af den opfattelse, at det alene er den faste nettomængdesats, der for Murr's vedkommende er den i forordning nr. 2471/77 fastlagte, nemlig 77 %, der er relevant ved afgørelsen af, hvorvidt den pågældende mængde når op på grænsen på 85 %. Lægger man denne faste sats til grund, lå mængden noget over grænsen på 85 %.

15 Efter en klage til BALM, som selskabet ikke fik medhold i, anlagde Murr sag ved Verwaltungsgericht, der ved dom af 14. marts 1985 under henvisning til retsplejeregler gav selskabet medhold. Ved dom af 9. september 1991 blev denne dom, delvis, ophævet af Verwaltungsgerichtshof, idet retten alene annullerede BALM's afgørelse, for så vidt der herved blev krævet tilbagebetaling af det fulde støttebeløb og ikke kun foretaget en forholdsmæssig nedsættelse heraf.

16 BALM indbragte herefter sagen for Bundesverwaltungsgericht i form af en »revisionsanke«, ligesom Murr indbragte sagen for denne retsinstans i form af en »kontrarevisionsanke«. Bundesverwaltungsgericht er af den opfattelse, at sagens afgørelse beror på, hvilken fortolkning der skal anlægges af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1071/68 og af artikel 4, stk. 4 og 5, i forordning nr. 2471/77, hvorfor retten har udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/68 af 25. juli 1968 (EFT 1968 II, s. 349) fortolkes således, at en privat lagerindehaver først kan påbegynde indlagringen af den aftalte mængde efter indgåelsen af kontrakten om oplagring?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, ønskes følgende spørgsmål afgjort: På hvilket stadium (vejningen, før udbening og udskæring, af det kød, der skal oplagres, udbeningen og udskæringen, den fornyede vejning af det udbenede og udskårne kød, frysningen eller anbringelsen af varen på frysehusets

kølelager) påbegyndes indlagringen, jf. artikel 3, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1071/68?

3) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, ønskes følgende spørgsmål afgjort: Er kravet om, at indlagringen først kan påbegyndes efter indgåelsen af kontrakten, en så væsentlig kontraktlig forpligtelse (primær forpligtelse), at en tilsidesættelse af den bevirker, at retten til støtte for den pågældende mængde fortabes, eller er der tale om en sekundær forpligtelse, der i det væsentlige er af administrativ art, og hvis tilsidesættelse ikke kan begrunde en så byrdefuld sanktion?

4) Såfremt spørgsmål 3 principielt besvares bekræftende, ønskes følgende spørgsmål afgjort: Bortfalder retten til støtte også, såfremt indlagringen før tiden først påbegyndes den dag, hvor den private lagerindehavers ansøgning om støtte indgår til de kompetente myndigheder, når lagerindehaveren samme dag har givet disse myndigheders lokale kontor meddelelse om den påtænkte indlagring, og dette ikke har modsat sig indlagringen før tiden? Er det i denne sammenhæng af betydning, om frysningen af kødet foretages før eller efter indgåelsen af kontrakten?

5) Skal der ved fastsættelsen af den mængde, der ifølge den pågældende kontrakt skal være oplagret, jf. artikel 4, stk. 4 og 5, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2471/77 af 8. november 1977 (EFT L 286, s. 20), for udbenet kød regnes med den faktisk opnåede nettomængde, eller skal den nettomængdesats, der er fastlagt i forordningens artikel 4, stk. 3, lægges til grund?«

Foreningen af sag C-433/92 og sag C-434/92

17 Da spørgsmålet i sag C-433/92 svarer til spørgsmål 5 i sag C-434/92, har Domstolens præsident ved kendelse af 25. november 1993 truffet bestemmelse om en forening af de to sager med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen, jf. procesreglementets artikel 43.

De spørgsmål, der alene er forelagt i sag C-434/92, Murr

Spørgsmål 1

18 Ved spørgsmål 1 ønsker Bundesverwaltungsgericht afgjort, hvorvidt indlagringen af den aftalte mængde først kan påbegyndes efter indgåelsen af kontrakten om oplagring.

19 Som generaladvokaten har anført i sit forslag til afgørelse af 24. februar 1994, indeholder forordning nr. 1071/68 ingen udtrykkelig bestemmelse om dette spørgsmål, men sammenholder man bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, litra b), c) og e), må det antages, at indlagringen skal finde sted efter indgåelsen af kontrakten. Såfremt indlagringen sker inden indgåelsen af kontrakten, vil der således kun efterfølgende kunne ske en kontrol, hvis sikkerhed dermed vil kunne blive svækket.

20 Spørgsmål 1 må herefter besvares med, at artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1071/68 skal fortolkes således, at en privat lagerindehaver først kan påbegynde indlagringen af den aftalte mængde efter indgåelsen af kontrakten om oplagring.

Spørgsmål 2

21 Ved spørgsmål 2 ønsker den forelæggende retsinstans oplysning om, på hvilket stadium indlagringen påbegyndes, jf. artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1071/68.

22 Det fremgår af artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1071/68, at indlagringen finder sted efter vejningen, og før frysningen. Dette gør det muligt for interventionsorganet at foretage den fornødne kontrol.

23 Spørgsmål 2 må herefter besvares med, at det stadium, på hvilket indlagringen påbegyndes, jf. artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1071/68, er anbringelsen, før frysning, af det kød, der skal indlagres, på frysehusets kølelager.

Spørgsmål 3

24 Ved spørgsmål 3 ønsker den forelæggende retsinstans afgjort, hvorvidt en kontrahent, der har indlagret et parti før indgåelsen af kontrakten, fortaber retten til støtte for dette parti, og således, om forpligtelsen til først at indlagre kødet efter indgåelsen af kontrakten er en primær forpligtelse, hvis tilsidesættelse kan medføre en fortabelse af retten til støtte, eller blot en sekundær forpligtelse, der i det væsentlige er af administrativ art, og som ikke kan begrunde en sådan sanktion.

25 Det bemærkes, at indlagringen skal ske under iagttagelse af bestemte krav, der skal sikre effektiviteten og gøre det muligt for interventionsorganet at foretage en kontrol og forhindre uregelmæssigheder og svig.

26 Spørgsmål 3 må herefter besvares med, at forpligtelsen til først at påbegynde indlagringen efter indgåelsen af kontrakten om oplagring er en primær forpligtelse, hvis tilsidesættelse som udgangspunkt bevirker, at retten til støtte for den pågældende mængde kød fortabes.

Spørgsmål 4

27 Når henses til den angivne besvarelse af spørgsmål 3, ønsker den forelæggende retsinstans oplyst, hvorvidt retten til støtte også fortabes, selv om myndighederne har haft mulighed for at kontrollere indlagringen lige så effektivt, som hvis den behørigt havde fundet sted efter indgåelsen af kontrakten om oplagring.

28 Såvel Bundesverwaltungsgericht som Kommissionen og Murr er, selv om vurderingen heraf udelukkende henhører under den nationale retsinstans, enige om, at det i sagen må lægges til grund, at BALM, da Murr havde givet dets lokale kontor meddelelse om, hvorledes selskabet agtede at forholde sig, enten havde kunnet kontrollere den foreslåede indlagring lige så effektivt, som det ville have været tilfældet efter indgåelsen af kontrakten om oplagring, eller modsat sig denne indlagring før tiden, hvilket BALM ikke gjorde.

29 Det må under disse omstændigheder antages, at en afvisning af at yde nogen støtte under henvisning til, at en ringe del af kødet er blevet indlagret før den formelle indgåelse af kontrakten, savner begrundelse, når henses til de ovenfor i præmis 25 nævnte hensyn, hvorfor der er tale om en uforholdsmæssig byrdefuld sanktion.

30 Spørgsmål 4 må herefter besvares med, at retten til en støtte til oplagring af kød ikke fortabes, når den private lagerindehaver uden at være mødt med nogen form for indsigelse telefonisk har givet interventionsorganets ansvarlige embedsmænd meddelelse om en påtænkt indlagring før tiden af den aftalte mængde, og denne indlagring har været uden betydning for interventionsorganets mulighed for at foretage en effektiv kontrol med, at lagerindehaveren overholder sine forpligtelser.

Det for de to sager fælles spørgsmål

31 Ved det eneste spørgsmål i sag C-433/92, Frick, og spørgsmål 5 i sag C-434/92, Murr, er Domstolen blevet anmodet om at træffe afgørelse om den omregningssats — faktisk eller fast sats — der skal lægges til grund i forbindelse med udbenet kød ved fastsættelsen af den mindsteindlagringsmængde, som er en forudsætning for at opnå støtten.

32 Under henvisning til artikel 4, stk. 1, i henholdsvis forordning nr. 2471/77 og forordning nr. 1405/78, hvorefter lagerindehaveren er forpligtet til at indlagre hele den mængde kød, der opnås efter udbening og udskæring, har Kommissionen gjort gældende, at der skal regnes med den faktiske nettomængdesats, som fremkommer efter udbeningen og udskæringen.

33 Der må imidlertid fastslås, at artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2471/77 og artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1405/78 fastlægger en omregningssats »ved anvendelse af denne forordning ...« uden at angive nogen undtagelser fra dette princip.

34 Ingen af de nævnte forordninger indeholder hjemmel til at anvende den faktiske nettomængdesats, der fremkommer efter udbeningen og udskæringen af kødet.

35 Ganske vist opstiller artikel 4, stk. 1, i henholdsvis forordning nr. 2471/77 og forordning nr. 1405/78 en forpligtelse til at indlagre hele den mængde kød, der opnås efter udbening og udskæring, men i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1071/68 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af den omhandlede form for støtte skal støttebeløbet alene fastsættes på grundlag af den ved indlagringen dokumenterede vægt forud for frysningen.

36 Artikel 4, stk. 1, i henholdsvis forordning nr. 2471/77 og forordning nr. 1405/78 kan derfor ikke fortolkes således, at der herved er blevet indført en forudsætningsvis undtagelse fra det princip om omregningssatsen, som er fastlagt i henholdsvis artikel 4, stk. 3, og artikel 4, stk. 2, i disse forordninger.

37 Spørgsmålet må herefter besvares med, at der i tilfælde af udbening ved fastsættelsen af den mængde kød, som skal tages i betragtning med henblik på retten til støtte til oplagring, skal regnes med de faste satser, der er fastlagt i henholdsvis artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2471/77 og artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1405/78.

Sagens omkostninger

38 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til parterne i hovedsagerne udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Bundesverwaltungsgericht ved kendelser af 29. oktober 1992, for ret:

1) **Artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/68 af 25. juli 1968 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til den private oplagring inden for oksekødssektoren skal fortolkes således, at en privat lagerindehaver først kan påbegynde indlagringen af den aftalte mængde efter indgåelsen af kontrakten om oplagring.**

2) **Det stadium, på hvilket indlagringen påbegyndes, jf. ovennævnte bestemmelse, er anbringelsen, før frysning, af det kød, der skal indlagres, på frysehusets kølelager.**

3) **Forpligtelsen til først at påbegynde indlagringen efter indgåelsen af kontrakten om oplagring er en primær forpligtelse, hvis tilsidesættelse som udgangspunkt bevirker, at retten til støtte for den pågældende mængde kød fortabes.**

4) Denne ret fortabes dog ikke, når den private lagerindehaver uden at være mødt med nogen form for indsigelse telefonisk har givet interventionsorganets ansvarlige embedsmænd meddelelse om en påtænkt indlagring før tiden af den aftalte mængde, og denne indlagring har været uden betydning for interventionsorganets mulighed for at foretage en effektiv kontrol med, at lagerindehaveren overholder sine forpligtelser.

5) I tilfælde af udbening skal der ved fastsættelsen af den mængde kød, som skal tages i betragtning med henblik på retten til støtte til oplagring, regnes med de faste satser, der er fastlagt i henholdsvis artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2471/77 af 8. november 1977 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af hele og halve kroppe og såkaldte quartiers compensés inden for oksekødssektoren og artikel 4, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1405/78 af 22. juni 1978 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af forfjerdinger af oksekød.

Edward Joliet Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. april 1994.

R. Grass

Justitssekretær

D. A. O. Edward

Formand for Første Afdeling